

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **I. M.**, zastoupený Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábř. L. Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2009, č. j. 5 Ca 298/2006 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

III. Advokátce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **se** odměna ani náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 1. 12. 2005, č. j. OD/1/12/71/KS-05, uložil Magistrát města Ostravy žalobci podle § 19 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, pořádkovou pokutu ve výši 50 000 Kč, neboť podle správního orgánu jako kontrolovaná osoba nesplnil povinnost vytvořit základní podmínky k provedení kontroly, zejména neposkytl součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků, čímž zmařil výkon státního dozoru podle § 54 zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel.

Žalobce podal proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy odvolání, na jehož základě Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodnutím ze dne 16. 1. 2006, č.j. MSK 8939/2006, rozhodnutí Magistrátu města Ostravy zrušil.

Na základě podnětu Magistrátu města Ostravy zahájil žalovaný podle § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) usnesením ze dne 28. 3. 2006, č. j. 171/2006-160-SPR/2, přezkumné řízení za účelem přezkoumání zákonnosti předmětného rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Usnesení o zahájení přezkumného řízení bylo doručeno dne 3. 4. 2006 žalobci, jenž proti němu podal dne 4. 4. 2006 rozklad označený jako „Odvolání, stížnost na nezákonné jednání-č. j. 171/2006-160-spr/2“. Téhož dne žalobce doplnil rozklad podáním označeným jako „Návrhy důkazů na nezákonné jednání-č. j.171/2006-160-spr/2“.

Dne 29. 9. 2006 podal žalobce u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s. Nečinnost žalobce spatřoval v tom, že ministr dopravy do dne podání žaloby nevydal rozhodnutí o rozkladu proti usnesení o zahájení přezkumného řízení, čímž podle jeho názoru hrubě porušil správní řád.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 11. 2009, č. j. 5 Ca 298/2006 - 25, žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se lze domáhat ochrany před nečinností s následkem nerozhodování ve věci samé. Usnesení o zahájení přezkumného řízení podle § 95 odst. 1 správního řádu však není rozhodnutím ve věci samé, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti pro konkrétní případ. Správní orgán zahajuje přezkumné řízení z moci úřední tehdy, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Proti tomuto usnesení lze podat odvolání (rozklad), které nemá odkladný účinek. Správní orgán tedy může v přezkumném řízení pokračovat bez ohledu na to, zda byl podán opravný prostředek.

V daném případě bylo přezkumné řízení ukončeno vydáním rozhodnutí ze dne 6. 6. 2006, č. j. 171/2006-160-SPR/5, kterým žalovaný zrušil podle § 97 odst. 3 správního řádu předmětná rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Magistrátu města Ostravy a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně. Rozklad žalobce proti tomuto rozhodnutí ministr dopravy rozhodnutím ze dne 13. 12. 2006, č. j. 46/2006-510-RK/9, zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil.

Městský soud dospěl k závěru, že žaloba na ochranu proti nečinnosti, která podle žalobce spočívá v tom, že ministr dopravy nerozhodl o jeho rozkladu proti usnesení o zahájení přezkumného řízení, nemůže být úspěšná. Žalobce se totiž touto žalobou domáhal ochrany před nečinností, která ovšem nespočívala v nevydání rozhodnutí ve věci samé. Městský soud proto žalobu zamítl podle § 81 odst. 3 s. ř. s.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž uvedl, že ji opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve skutečnosti však uvedl důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. namítal nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení a

nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před městským soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel vytýkal v kasační stížnosti městskému soudu, že o žalobě rozhodl až po 3,5 letech po jejím podání. Doba trvání řízení před městským soudem podle stěžovatele překročila dobu přiměřenou a on se již nemůže soudně bránit proti nesprávnému úřednímu postupu žalovaného. Dále namítl, že jej rozsudek poškozuje, neboť nebylo přiznáno, že žalovaný pochybil a toto pochybení napravil až po podání žaloby. Stěžovateli vznikla jednáním žalovaného škoda a městský soud měl brát v úvahu i náklady řízení vynaložené stěžovatelem. Stěžovatel dále uvedl, že zákon nestanoví, že podmínkou je domáhání se ochrany ve věci samé. Správní orgány podle něho musí reagovat na všechna podání, ať jsou či nejsou konkrétně ve věci samé.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Svou klíčovou kasační námitkou brojí stěžovatel proti závěru městského soudu o tom, že se stěžovatelem vytýkaná nečinnost netýká rozhodování ve věci samé. Podle stěžovatele ovšem není rozhodování ve věci samé podmínkou úspěšnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. S tímto názorem stěžovatele ovšem Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Je pravdou, že z obsahu správního spisu, který byl Nejvyššímu správnímu soudu předložen žalovaným, vyplývá, že ministr dopravy o rozkladu stěžovatele proti usnesení o zahájení přezkumného řízení nerozhodl. V posuzovaném případě se ovšem nelze domáhat nápravy tohoto stavu žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Z dikce tohoto ustanovení vyplývá, že žalobou na ochranu proti nečinnosti se lze domáhat pouze vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Cílem tohoto institutu tedy není poskytnutí ochrany ve všech případech nečinnosti správních orgánů, ale pouze proti těm formám nečinnosti, které mají závažný dopad na práva účastníků. Lze souhlasit s názorem stěžovatele, že správní orgány musí reagovat v přiměřené lhůtě a zákonem stanoveným způsobem na veškerá podání, která jsou jim adresována, za předpokladu, že jim zákon tuto povinnost ukládá. Ochrany soudu proti nečinnosti správního orgánu žalobou podle § 79 a násl. s. ř. s.

se lze ovšem úspěšně domáhat pouze v kvalifikovaných případech, tj. pokud se jedná o nečinnost při vydávání rozhodnutí ve věci samé nebo při vydávání osvědčení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Ans 3/2009-76, www.nssoud.cz).

Pokud jde o rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, jehož vydání lze žádat žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s., musí toto rozhodnutí svým obsahem splňovat parametry podle § 65 s. ř. s. – tedy musí být rozhodnutím, které zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje práva nebo povinnosti žalobce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č.j. 1 Ans 5/2008-104, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se proto v nyní posuzovaném případě zabýval otázkou, zda rozhodnutí o rozkladu proti usnesení o zahájení přezkumného řízení, jehož vydání se stěžovatel domáhal, je svým obsahem rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

Přezkumné řízení, které bylo zahájeno usnesením, které stěžovatel napadl rozkladem, je dozorčím prostředkem sloužícím k nápravě nezákonných rozhodnutí správních orgánů, který *„umožňuje zasáhnout do již pravomocného rozhodnutí a případně vést k jeho změně nebo zrušení s cílem napravit jeho nezákonnost. Jde o dozorčí nástroj v rukou správních orgánů, uplatňovaný z moci úřední podle instanční hierarchie. Není tedy mimořádným opravným prostředkem, účastníci, stejně jako kdokoli jiný, mohou případně pouze upozornit na nezákonná rozhodnutí podnětem*“ (Hendrych, D. a kol.: Správní právo. 7. vydání. C. H. Beck, Praha, 2009. s. 418). Přezkumné řízení lze zahájit pouze z moci úřední (§ 95 odst. 1 správního řádu), účastník správního řízení, případně též jiný subjekt může v této věci podat pouze podnět, který ovšem není návrhem na zahájení řízení (§ 94 odst. 1 věta třetí správního řádu). Vzhledem k povaze přezkumného řízení dospěla judikatura k závěru, že ani ten, kdo dal k přezkumném řízení podnět, nemá na užití tohoto prostředku dozorčího práva, tj. na vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení podle § 96 odst. 1 správního řádu a následné rozhodnutí v přezkumném řízení podle § 97 správního řádu či na rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu nárok a nelze se ho tedy domáhat ani žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 9 As 25/2008-81, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7. 2009, č. j. 1 Ans 4/2009-66, oba dostupné na www.nssoud.cz). Tato judikatura ovšem sama o sobě nedává odpověď na otázku, zda ten, kdo naopak brojí proti přezkumnému řízení tím, že podá (odvolání) rozklad proti usnesení o jeho zahájení, se může žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhat vydání rozhodnutí o tomto odvolání (rozkladu).

Podle § 95 odst. 1 správního řádu správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, zahájí z moci úřední přezkumné řízení, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. O zahájení přezkumného řízení vydá příslušný správní orgán usnesení (§ 96 odst. 1 správního řádu). Vydáním tohoto usnesení se zahajuje přezkumné řízení, jehož cílem je posouzení, zda přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem či nikoliv. Zjistí-li příslušný správní orgán v průběhu přezkumného řízení, že přezkoumávané správní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, tak toto rozhodnutí zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně (§ 97 odst. 3 správního řádu). Usnesení o zahájení

přezkumného řízení nemá odkladný účinek ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí. Jeho vydáním proto zpravidla nebudou dotčena práva a povinnosti vyplývající z přezkoumávaného správního rozhodnutí. Podle § 96 odst. 5 správního řádu ovšem může příslušný správní orgán při zahájení nebo v průběhu přezkumného řízení usnesením pozastavit vykonatelnost nebo jiné právní účinky přezkoumávaného rozhodnutí, hrozí-li vážná újma některému z účastníků nebo veřejnému zájmu. Vydání tohoto usnesení může být zásahem do práv a povinností osob, jejichž právní sféry se přezkoumávané rozhodnutí dotýká, neboť jeho vydáním je až do konečného rozhodnutí v přezkumném řízení pozastavena vykonatelnost nebo jiné právní účinky přezkoumávaného rozhodnutí. Není přitom rozhodné, zda k vydání usnesení o pozastavení vykonatelnosti či jiných právních účinků přezkoumávaného rozhodnutí dojde již při zahájení přezkumného řízení nebo až v průběhu. V konkrétním případě je proto třeba vážit, zda usnesením podle § 96 odst. 5 správního řádu jsou zasažena subjektivní práva a povinnosti osoby, která se cítí být tímto usnesením dotčena.

V této souvislosti lze poukázat též na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se rozhodnutí o obnově řízení podle § 100 a násl. s. ř. s. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 6. 2007, č. j. 5 As 13/2006 - 46, publikovaném pod č. 1427/2008 Sb.NSS, vyslovil právní názor, že *„je-li povolena nebo nařízena obnova řízení ohledně opravňujícího rozhodnutí (např. souhlas, schválení, povolení, koncese), dochází tu k zásahu do práva oprávněného subjektu, spočívajícímu v tom, že oprávněný od právní moci povolení nebo nařízení obnovy nemůže takové právo vykonávat, jeho činnost se stává protiprávní. Proto v takových případech při podání žaloby bude podmínka „zásahu do práva“ ve smyslu § 65 splněna a žalobní legitimace tu bude dána*“. Jak dále uvedl rozšířený senát, *„[t]yto závěry se ale neuplatní tam, kde povolení či nařízení obnovy nemá odkladný účinek ze zákona ve smyslu § 63 odst. 5 spr. ř. z r. 1967 nebo § 100 spr. ř. z r. 2004, jinak řečeno tam, kde vykonatelnost rozhodnutí vůbec (pojmově) nepřichází v úvahu. Půjde tu o případy, kdy se rozhodnutí vůbec nevykonává (ani exekučně, ani vlastní činností účastníka řízení). Sem patří typově především rozhodnutí, jímž se někomu odnímá dříve udělené oprávnění, a také tzv. „negativní“ rozhodnutí: odmítá se zapsat určitá skutečnost do veřejného registru, žák se nepřijímá na školu atd.; právní účinky takových rozhodnutí nastaly právní mocí rozhodnutí vydaného ve věci samé, žádný další úkon k nástupu právních účinků není třeba, a nařízením či povolením obnovy se na tomto právním stavu nic nezměnilo. Tato rozhodnutí jsou tedy v jistém smyslu „vykonána“ eo ipso tím, že rozhodnutí nabylo moci práva, stalo se právem. Ani případným povolením či nařízením obnovy řízení v takových případech tu odložit není co, odklad vykonatelnosti je tu pojmově vyloučen a zkrácení na právech ve smyslu shora uvedeném tu nenastane.*“ Rozšířený senát tak dospěl k závěru, že rozhodnutí o zahájení obnovy řízení z moci úřední je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., pokud je s jeho vydáním spojen odkladný účinek.

Obdobný závěr platí i ve vztahu k přezkumnému řízení podle § 94 a násl. správního řádu. Usnesení, jímž bylo z moci úřední zahájeno přezkumné řízení, je rozhodnutím podle § 65 s. ř. s., tj. rozhodnutím, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují veřejná subjektivní práva nebo povinnosti, pokud příslušný správní orgán zároveň rozhodl usnesením podle § 95 odst. 5 správního řádu o pozastavení vykonatelnosti nebo jiných právních účinků přezkoumávaného rozhodnutí. To ovšem platí pouze za předpokladu, že pozastavení vykonatelnosti či jiných právních účinků přezkoumávaného

rozhodnutí je v době vydání usnesení možné, tedy pokud jsou vykonatelnost či jiné právní účinky s přezkoumávaným rozhodnutím spojeny a nedošlo dosud k jejich vyčerpání.

V posuzované věci vydal žalovaný usnesení o zahájení přezkumného řízení, aniž by přitom rozhodl o pozastavení vykonatelnosti či jiných právních účinků přezkoumávaného rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Pozastavení účinků přezkoumávaného rozhodnutí ostatně v daném případě nepřicházelo v úvahu, neboť se jednalo o rozhodnutí, jímž bylo v odvolacím řízení zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Účinky přezkoumávaného rozhodnutí se tedy vyčerpaly okamžikem, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že usnesením, kterým žalovaný zahájil přezkumné řízení, nebyla dotčena práva nebo povinnosti stěžovatele. Proti usnesení o zahájení přezkumného řízení podal stěžovatel rozklad, jeho podání však nemělo odkladný účinek (§ 152 odst. 1 a 4 ve spojení s § 76 odst. 5 správního řádu). Práva a povinnosti stěžovatele spjaté s přezkoumávaným rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje by tak zjevně nemohly být dotčeny ani rozhodnutím ministra dopravy o rozkladu. Rozhodnutí o rozkladu proti usnesení o zahájení přezkumného řízení proto nelze v daném případě považovat za rozhodnutí ve věci samé, jehož vydání se lze domáhat žalobou podle § 79 a násl. s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se stěžovatel v posuzované věci domáhal žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s. úkonu správního orgánu, které není rozhodnutím ve věci samé ani osvědčením. Městský soud proto správně žalobu podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl. Je třeba poukázat i na skutečnost, že žalovaný ukončil přezkumné řízení vydáním rozhodnutí ze dne 6. 6. 2006, č. j. 171/2006-160-SPR/5, kterým zrušil nejen rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, ale i rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, kterým byla stěžovateli uložena pořádková pokuta. Stěžovatel měl možnost podat proti tomuto konečnému rozhodnutí v přezkumném řízení rozklad, což také učinil, ministr dopravy však rozhodnutím ze dne 13. 12. 2006, č. j. 46/2006-510-RK/9, rozklad zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil. Ochrany před zásahem do svých práv se tedy mohl stěžovatel domáhat žalobou proti uvedenému rozhodnutí ministra dopravy. Nejvyšší správní soud proto shledal předmětnou kasační námitku nedůvodnou.

Stěžovatel dále namítal, že městský soud měl v rozsudku (míněno patrně v jeho výroku) vyslovit, že žalovaný svým postupem v řízení o rozkladu pochybil. Zároveň však tvrdil, že žalovaný toto své pochybení napravil po podání žaloby. Z kasační stížnosti není zřejmé, v čem stěžovatel spatřuje „nápravu“ pochybení žalovaného. Z obsahu správního spisu, který byl Nejvyššímu správnímu soudu předložen žalovaným, totiž vyplývá, že ministr dopravy o rozkladu stěžovatele proti usnesení o zahájení přezkumného řízení nerozhodl. Nicméně za situace, kdy městský soud shledal, že se stěžovatel domáhal vydání rozhodnutí, které není rozhodnutím ve věci samé ani osvědčením, bylo jediným možným vyústěním řízení o nečinnostní žalobě její zamítnutí. Cílem řízení o žalobě podle § 79 a násl. s. ř. s. je posoudit, zda je správní orgán nečinný, pokud jde o vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, a je-li žaloba ke dni vydání rozhodnutí soudu důvodná, uložit správnímu orgánu povinnost vydat toto rozhodnutí nebo osvědčení ve stanovené lhůtě (§ 81 odst. 2 s. ř. s.). Úkolem soudu není deklarovat, zda v průběhu správního řízení došlo k jakékoliv nečinnosti správního orgánu při provádění jakéhokoli úkonu, jak se snad

domnívá stěžovatel. Nejvyšší správní soud proto shledal tuto kasační námitku nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval kasační námitkou týkající se tvrzených průtahů v řízení před městským soudem. Řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s. nepatří mezi věci, které jsou soudy rozhodující ve správním soudnictví povinny vyřizovat přednostně podle § 56 odst. 1 a 2 s. ř. s. Z povahy věci nicméně vyplývá, že efektivní ochrana před nečinností správního orgánu může být poskytnuta pouze v případě, že je o věci rozhodnuto v přiměřené době. Je zřejmé, že v daném případě městský soud tomuto požadavku nedostál. Ze soudního spisu totiž vyplývá, že žaloba byla u městského soudu podána dne 29. 9. 2006 a městský soud vydal kasační stížností napadený rozsudek až dne 25. 11. 2009. Řízení před městským soudem tedy trvalo více než tři roky. Tato nepřiměřeně dlouhá doba řízení ovšem nemohla mít vliv na správnost závěru městského soudu o tom, že se stěžovatel nedomáhal vydání rozhodnutí ve věci samé ani osvědčení a že bylo tudíž třeba jeho žalobu zamítnout.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tvrzením stěžovatele, že se v důsledku průtahů v řízení před městským soudem již nemůže soudně bránit proti nesprávnému úřednímu postupu žalovaného. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Z platné právní úpravy vyplývá, že podmínkou uplatnění nároku na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem není vydání soudního rozhodnutí o tom, že správní orgán byl nečinný. Stěžovateli proto nic nebránilo v tom, aby tvrzený nárok na náhradu škody uplatnil zákonem stanoveným postupem ještě před skončením řízení před městským soudem, domníval-li se, že mu v důsledku tvrzené nečinnosti správního orgánu vznikla škoda. Tvrzený nárok stěžovatele na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem žalovaného proto nemohl být postupem městského soudu nikterak dotčen. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační námitku týkající se délky řízení před městským soudem nedůvodnou.

Poslední kasační námitkou stěžovatel napadl výrok rozsudku městského soudu o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jak již však bylo shora uvedeno, městský soud v nyní posuzovaném případě žalobu zamítl. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by tedy náhrada nákladů řízení před městským soudem náležela žalovanému, jenž měl ve věci plný úspěch. Městský soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Stěžovatel neměl úspěch ve věci a nemohl si proto nárokovat proti žalovanému náhradu nákladů řízení před městským soudem. Nejvyšší správní soud proto neshledal ani tuto kasační námitku důvodnou.

Ze všech těchto důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, které mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Stěžovateli byla městským soudem ustanovena zástupkyně z řad advokátů Mgr. Dagmar Rezková Dřímalová; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud však neshledal, že by ustanovená advokátka učinila ve věci jakýkoli úkon právní služby ve smyslu § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), za který by jí náležela odměna a s tím spojená paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupkyně stěžovatele uvedla, že v posuzované věci učinila pouze převzetí věci (dne 17.3. 2010) a studium spisu u soudu dne 15. 4. 2010. Ačkoliv ze soudního spisu vyplývá, že zástupkyně skutečně nahlédla v uvedený den do soudního spisu a seznámila se tedy s posuzovanou věcí, její činnost nevyústila v žádnou procesní aktivitu směřující k ochraně zájmů stěžovatele a k doplnění kasační stížnosti. V písemném sdělení ze dne 17. 6. 2010, které je součástí soudního spisu, se zástupkyně vyjádřila pouze k otázce možné podjatosti členů senátu Nejvyššího správního soudu tak, že jí nejsou známy žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly uplatnění námitky podjatosti. Tento úkon není úkonem právní služby, za nějž by zástupkyni stěžovatele náležela odměna (§ 11 advokátního tarifu). Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni odměnu ani náhradu hotových výdajů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. února 2011

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu